

Arrest

nr. 202 203 van 10 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 21 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten, van Han-origine te zijn en afkomstig te zijn uit Suzhou in de provincie Anhui, China. U zou daar ook het grootste deel van uw leven blijven wonen, maar zou wegens uw werk en problemen met de autoriteiten op verschillende andere plaatsen wonen. Zo verbleef u onder meer in Changshu, Jiangyin en Changzhou, zowel in de provincie Anhui als Jiangsu. U verklaarde sinds juni 2013 aangesloten te zijn bij Difang Zhaohui Huanan Pai ('Local Church The Shouters'). Sinds uw toetreding tot de geloofsgemeenschap was u regelmatig getuige van de problemen die uw geloofsgenoten kenden.

Zo moest men telkens uiterst voorzichtig zijn wanneer er gebeden werd, moest u eens vluchten en moest men regelmatig op verschillende plaatsen samenkomen. Op 19 juni 2016 zou u zelf voor de eerste en laatste keer in contact komen met de politie. U werd tijdens een bijeenkomst gearresteerd en meegenomen naar het politiebureau. U werd er zeven dagen vastgehouden en werd er hardhandig aangepakt. U werd vrijgelaten, maar merkte dat u achtervolgd werd door onbekenden. U vermoedde dat men trachtte uw groep te vernietigen. U besloot daarop te verhuizen naar een vriendin in Changzhou, van waar u uw vertrek zou regelen. U trok richting Shanghai, regelde er uw visum en nam er op 24 augustus 2016 met uw eigen paspoort een vlucht, via Finland, richting België, waar u nog dezelfde dag zou aankomen en op 17 november 2016 een eerste asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele paspoort en identiteitskaart neer. U voegde daar ook nog kopieën aan toe van uw hukou (gezinsregistratie), een jaarrapport van China Aid ('Chinese Government Persecution of Churches and Christians in Mainland China – 2016') en een online artikel uit Dangshan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u omwille van een vrees voor vervolging wegens lidmaatschap bij Difang Zhaohui Huhan Pai de Volksrepubliek China hebt verlaten en dit omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat het CGVS onvoldoende zicht heeft op uw werkelijke achtergrond. Zo kan worden opgemerkt dat uw verklaringen die u hierover aflegde in het kader van uw visumaanvraag bij het Belgisch Consulaat-generaal in Shanghai niet overeenstemmen met uw verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (Verklaring DVZ, d.d. 25 november 2016) en het CGVS (Gehoorverslag CGVS, d.d. 22 maart 2017) in het kader van uw asielaanvraag. Gepolst naar de inhoud van uw verklaringen in het kader van uw visumaanvraag gaf u aan dat u toen niet de waarheid hebt verteld, daar u anders China niet kon verlaten (CGVS, p. 3). **Wat er ook van zij, dat u zondermeer zou aangeven doelbewust de Belgische autoriteiten te hebben misleid met valse verklaringen én valse documenten, maakt dat het CGVS nu niet zomaar zou moeten aannemen dat u in het kader van uw asielaanvraag plots wél de waarheid zou spreken.** Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij ten aanzien van de verschillende instanties zijn volle medewerking verleent en coherente verklaringen aflegt. Te meer uw visumaanvraag niet op één punt afwijkt van uw latere verklaringen, maar eigenlijk niet meer dan een opeenstapeling van onverklaarbare tegenstrijdigheden is. U verklaarde immers dat alle informatie, behalve de gegevens van uw vader vals was (supra). Het CGVS heeft aldus eigenlijk **geen zicht** op wat uw werkelijke situatie dan wel zou zijn. Zo verklaarde u ten aanzien van het DVZ dat u het derde jaar middelbaar onderwijs zou hebben vervolledigd, doch geen verdere studies zou hebben gevolgd (Verklaring DVZ, p. 5). In het kader van uw visumaanvraag voegde u echter een begeleidende brief toe, waarin u echter laat uitschijnen weldegelijk te hebben verder gestudeerd. Immers klinkt uw verklaring daar als volgt: "Meanwhile, (...) and I miss the university life very much after graduation", waarmee u meer dan duidelijk aangeeft universitaire studies te hebben vervolledigd. Wat betreft uw verblijfsplaatsen dient te worden opgemerkt dat u ten aanzien van de DVZ (en het CGVS) verklaarde in verschillende steden te hebben gewoond, waaronder Suzhou, Changshu, Jianying en Changzhou (Verklaring DVZ, p. 4 & CGVS, p. 5-6). Vreemd genoeg blijkt uit uw visumaanvraag dat uw thuisadres zich in Pudong, Shanghai zou bevinden. Een stad die u niet één keer liet vallen toen het ging over uw verblijfsplaatsen. Dat in uw visumdossier dan ook nog eens een attest zou zitten waaruit zou moeten blijken dat u (mede-)eigenaar bent van een woning op datzelfde adres, is al helemaal opmerkelijk. Wat betreft uw connectie met de stad Shanghai moet evenzeer worden gewezen op een ander attest uit uw visumaanvraag, waaruit blijkt dat u sinds 20 juli 2015 zou hebben gewerkt als 'Sales Representative' voor een bedrijf in Shanghai, onder andere gespecialiseerd in 'installation of environmental protection equipment'. Bij de DVZ liet u dan weer noteren sinds 2014 tot aan uw vertrek pamfletten uit te delen voor de firma 'Real Estate' en u voordien werkzaam was in een kledingfabriek. Dat uit datzelfde attest nog zou blijken dat zij uw job in voege zouden houden tot aan uw terugkeer, doet bovendien vermoeden dat u hier werkzaam zou zijn geweest tot aan uw vertrek. Dergelijke vaststelling staat dan ook haaks op uw bewering dat u vaak moest verhuizen wegens de problemen die u zou hebben gekend. Immers kan worden aangenomen dat wanneer u diende onder te duiken en uw verblijfsplaatsen aldus een groot geheim zijn, u niet meteen uw job (die u sinds 2015 uitoefende) wél zou verder zetten.

Wat er ook van zij, de stad Changzhou, waar u meende sedert 2015 te hebben verbleven ligt op meer dan twee uur rijden van uw werkplek. Daarnaast is het opmerkelijk dat u verklaarde alleen te hebben gereisd richting en België én dat u hier bovendien niemand zou kennen. Enkel in het opvangcentrum waar u verbleef zou u een andere Chinees leren kennen (CGVS, p. 6-7). Echter blijkt uit uw visumaanvraag dat u samen zou reizen met een zekere T. B.: uw tante en een zekere L. M.: uw collega. U zou zelfs samen op hotel verblijven. Dat u dan verklaarde geen familie te hebben in België (of Europa) is opmerkelijk (Verklaring DVZ, p. 9). **Tot slot** kon u ook maar weinig overtuigen over de oorsprong van uw visum. Zo verklaarde u eerder vaag dat uw reis werd geregeld via "een vriend", maar kon u niet eens aangeven hoe men dat zou hebben geregeld: "Zij heeft iemand gevraagd om dat te doen". Wie of wat dat was, leek u niet te weten (CGVS, p. 14). Dat u het reisbureau niet eens zou kunnen benoemen die uw visumaanvraag zou regelen tegen de aanzienlijke kost van "meer dan 50.000 RMB" is allerminst ernstig. Bovendien wordt nergens u op uw visumaanvraag een "Travel Agent" vermeld en lijkt u zelf uw aanvraag te hebben ondertekend. **Aldus is uit bovenstaande vaststellingen op z'n minst gebleken dat er hoe dan ook met uw profiel gefraudeerd werd, zij het in het kader van uw asielaanvraag, zij het bij uw visumaanvraag, zij het in beide gevallen. Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij ten aanzien van de verschillende instanties gelijklopende en coherente verklaringen aflegt. Dat u dit nagelaten heeft en blijkbaar doelbewust de Belgische autoriteiten hebt trachten te misleiden, tast logischerwijs uw algemene geloofwaardigheid reeds een eerste keer ernstig aan.**

Ten tweede wordt uw vrees ten aanzien van de Chinese autoriteiten ernstig ondermijnd door volgende vaststelling. Gevraagd naar uw vrees indien u zou terugkeren naar China merkte u op dat u vreesde opnieuw gearresteerd te worden daar u behoort tot het Christendom (Vragenlijst CGVS, d.d. 25 november 2016, Vraag 3.4, CGVS, p. 2). Het is dan ook opmerkelijk dat u, die meende dat zij die in China in God geloven worden vervolgd (CGVS, p. 20), drie jaar nadat u gedoopt werd, zomaar in 2016 een paspoort kon verkrijgen. Temeer u zelf had aangegeven reeds sinds 2013 te moeten onderduiken wegens uw problemen (CGVS, p. 6, 23). **Frappanter** is echter dat u in juli 2016 een visum zou aanvragen om het land te verlaten en op 24 augustus 2016 zelfs China zou verlaten met ditzelfde paspoort (CGVS, p. 7-8). Temeer u zelf verklaarde dat uw grootste vrees was dat u opnieuw gearresteerd zou worden door de Chinese overheid is het eigenlijk onbegrijpelijk dat u het risico zou nemen om op dergelijke wijze het land te verlaten. Door met uw eigen paspoort te reizen bracht u zichzelf nadrukkelijk in het vizier van de autoriteiten (die u vreesde) en liep u zelfs het risico te worden tegengehouden en/of te worden ondervraagd of gearresteerd. De verschoning die u hiervoor aanhaalt al zou er een speciale politiedienst zijn bevoegd voor religieuze zaken en deze apart opereert van de grenscontrole, wist u niet te staven en is aldus een blote bewering. Dat u zichzelf later nog zou tegenspreken en zou verklaren dat u eigenlijk niet weet of deze diensten in contact met elkaar staan, is opmerkelijk en maakt het nog onwaarschijnlijker dat u zulk risico zou nemen (CGVS, p. 20). Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat uw initiële bewering niet eens klopt. Volgens het rapport "Schnellrecherche der SFH-Länderanalyse vom 20. Januar 2017 zu China: Eastern Lightning/Church of Almighty God van Schweizerische Flüchtlingshilfe" waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, hebben veiligheidsambtenaren op Chinese luchthavens toegang tot de online database van het Public Security Bureau (PSB, Chinese politie) met gegevens van burgers die veroordeeld zijn voor misdrijven of gezocht worden door de overheid, ook gekend onder de naam Policenet of Golden Shield. De Chinese overheid checkt de paspoorten van burgers die het land willen verlaten om te verzekeren dat ze geschikt zijn voor reizen naar het buitenland. Openbare veiligheidsambtenaren nemen vaak paspoorten in beslag van personen die als ongeschikt voor buitenlandse reizen worden beschouwd. Uit het rapport "Country information and guidance, China; Christians" van het Home Office van het Verenigd Koninkrijk blijkt bovendien dat "usually the first thing the officers from the PSB or [Religious Affairs Bureau (RAB)] would do when they raid a house church is to collect ID numbers, ID names, and personal data such as date of birth and home and work ... addresses"...individuals' information is then stored and classified under one of five "security and political threat" levels within a national "dynamic stability control maintenance database", which is accessible by all officers within China's "security apparatus". Temeer u ook aangaf dat als de politie dat wenste zij wel konden te weten komen wie u was, waar u verbleef, u op verschillende plaatsen moest onderduiken en u zelfs gestalkt werd (CGVS, p. 20, supra), lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Chinese overheid niet zou weten wie u zou zijn. **Dat u aldus met uw eigen paspoort op legale wijze het land verliet terwijl u wist dat u gevolgd werd door de Chinese overheid is dan ook totaal niet in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees en tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan.** De verschoning die u hiervoor aanhaalt, dat u "het toch moest proberen" is niet serieus (CGVS, p. 20).

Ten derde diende u pas uiterst laattijdig een asielaanvraag in, waardoor de geloofwaardigheid van uw vrees wederom een knauw krijgt. Zo verklaarde u op 24 augustus 2016 China te hebben verlaten, nog dezelfde dag te zijn aangekomen in België en pas op 17 november een eerste asielaanvraag te hebben ingediend (CGVS, p. 8). Gevraagd waarom u dermate lang zou wachten alvorens asiel aan te vragen antwoordde u vreemd genoeg dat u “in het begin daar niets van wist” (CGVS, p. 9), hetgeen maar weinig kan overtuigen. Zo bleek u in ieder geval voldoende initiatiefrijk om een visum (al dan niet via een reisbureau) te regelen en betaalde u hier ook een niet mis te verstane som voor (supra). Dat u zou verklaren eigenlijk zonder doel richting België te trekken, maar enkel vrijheid voor religie wilde kan dan ook niet overtuigen. Gezien uw vindingrijkheid kan immers worden aangenomen dat u zich in ieder geval meer dan degelijk zou informeren vooraleer u een dusdanig belangrijke beslissing neemt als het verlaten van uw kind, vrienden, familie, huis, job (of studies) en geboorteland. **Dat u nog ruim drie maanden zou wachten alvorens een eerste keer asiel aan te vragen ondermijnt uw geloofwaardigheid ernstig.** Dergelijke houding rijmt dan ook geenszins met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare Bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij zo snel mogelijk de inspanning doet om zich te informeren over bescherming en deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. **Dat u dit hebt nagelaten, zorgt ervoor dat uw geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt.**

Ten vierde kan ook uw vrees te worden vervolgd wegens het behoren tot de Difang Zhaohui Huhan Pai niet overtuigen. Immers moet vooreerst opgemerkt worden dat volgens informatie waarover het CGVS beschikt, waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, Chinese burgers vrijheid van religieus geloof genieten en dat “normale religieuze activiteiten” beschermd zijn. Religieuze groeperingen die behoren tot een van de vijf door de staat toegestane “patriottische religieuze associaties” (boeddhistisch, taoïstisch, moslim, rooms-katholiek en protestants) zijn toegelaten zich te registreren bij de overheid en erediens ten te houden. Aldus blijkt dat uw bewering “In China, die in God gelooft (sic), wordt vervolgd (...)”; al zou er geen vrijheid van religie zijn in China, niet klopt (CGVS, p. 17). Daarentegen staat dat een aantal religieuze of spirituele groeperingen worden beschouwd als “evil cults” en bij wet zijn verboden. Personen behorend tot deze groeperingen kunnen veroordeeld worden tot gevangenisstraffen. Naast de geregistreerde kerken en de groeperingen die door de overheid als “evil cult” worden beschouwd, bestaan er eveneens niet-geregistreerde kerken. Hoewel niet-geregistreerde kerken formeel illegaal zijn, bevinden de meeste van deze protestantse kerken zich in een grijze zone, waar ze niet legaal zijn maar waar de overheid zich ook niet met hen bemoeit. Ongeacht of uw kerk een geregistreerde of niet-geregistreerde kerk is, moeten de volgende bevindingen uit het rapport “Country information and guidance, China; Christians” van het Home Office van het Verenigd Koninkrijk evenzeer in aanmerking worden genomen. Volgens dit rapport is over het algemeen het risico op vervolging voor christenen die hun geloof uitdrukken en beleven in China zeer laag, zelfs statistisch vrijwel verwaarloosbaar. Het bewijsmateriaal ondersteunt geen bevinding dat er een consistent patroon is van vervolging, ernstige schade of andere schendingen van fundamentele mensenrechten voor ongeregistreerde kerken of hun kerkgangers. Over het algemeen beperkt enige negatieve behandeling van christelijke gemeenschappen door de Chinese autoriteiten zich tot het sluiten van kerkgebouwen waar geen planningstoestemming is verkregen als kerk en/of het voorkomen of onderbreken van niet-geautoriseerde openbare erediens ten of demonstraties. Er kan een risico zijn op vervolging, ernstige schade of slechte behandeling zijn voor bepaalde individuele christenen die ervoor kiezen om in niet-geregistreerde kerken te praktiseren en die zich gedragen op een bepaalde manier die de aandacht van de lokale overheden trekt. Bepaalde dissidente bisschoppen of prominente personen die de openbare orde en de werking van de Religious Affairs Regulations 2005 uitdagen, of die zo gepercipieerd worden kunnen uitzonderlijk het risico lopen op vervolging, slechte behandeling. Hoewel Difang Zhaohui (‘Local Church’), door de overheid bestempeld als ‘The Shouters’, op de lijst van “evil cults” voorkomt, blijkt uit toegevoegde informatie eveneens dat de positie van deze ‘Local Church’ enige nuancering vereist. Uit de studie van Jason Kindopp (2004, The Local Church: a Transnational Protestant Sect) blijkt immers dat de Local Church er in het verleden ondanks alles toch in geslaagd is in zekere mate te functioneren binnen China: “ (The Local Church’s) highly associational organizational structure enables groups to form without any formal bureaucracy or clerical ties to the church hierarchy, facilitating their expansion and allowing them to function in spite of repression”.

Daarnaast had volgens dezelfde auteur de Local Church ook reeds stappen ondernomen om de kerk dichter bij het mainstream protestantisme te brengen en bovendien bleek de situatie van de kerk van provincie tot provincie te verschillen. Zo vermeldde Kindopp dat de kerk eerder legaal kon opereren in Shanghai en ook elders in China gedoogd werd: "Local Churches now operate legally in Shanghai, Nanjing, Fuzhou, and a number of rural counties in Zhejiang and Fujian provinces". Andere, recentere bronnen vermelden dan weer dat sommige gemeenschappen er zelfs in geslaagd zijn zich te registreren bij The State Administration for Religious Affairs (SARA). **Wat er ook van zij, uit bovenstaande informatie blijkt op z'n minst dat er in China geen systematische vervolging van alle protestantse christenen door de overheid is. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, dringt zich dan ook op.**

U hebt echter niet aannemelijk gemaakt een volgeling te zijn van Difang Zhaohui Huhan Pai en om die reden China te hebben verlaten. Vooreerst slaagde u er niet in uw lidmaatschap van 'The Shouters' te staven, waardoor dit in wezen niets meer is dan een louter blote bewering. Als gevolg hiervan kan het CGVS enkel voortgaan op uw verklaringen, die geenszins konden overtuigen. **Zo** bleek u ten eerste weinig op de hoogte te zijn van de verschillende benamingen voor uw kerk. Immers is het opvallend dat wanneer u wordt gevraagd tot welke kerk behoorde, u zondermeer zou verklaren lid te zijn van 'Difang Zhaohui Huhan Pai' (CGVS, p. 4), letterlijk vertaald als 'Local Church The Shouters' of 'Lokale Kerk De Schreeuwers'. Uit verschillende bronnen blijkt echter dat de officiële benaming van de kerk eigenlijk Difang Zhaohui (Jiaohui) zou zijn, en Huhan Pai ('The Shouters') een naam is die werd opgelegd door de Chinese overheid. U zou dit later ook zelf aangeven wanneer u verklaarde dat sinds 1983 uw kerk als 'The Shouters' werd bestempeld door de overheid. Het resultaat van dit label zou dan ook zijn dat vele Chinezen die lid zijn van de 'Local Church' zich dan ook wensen te distantiëren van deze eerder negatieve benaming. Dat u deze twee benamingen dan zomaar in één zin zou opnoemen is dan ook bevreemdend. Dat u dergelijke pejoratieve benaming zomaar zou overnemen is des te vreemder. In ieder geval, toen u werd gepolst naar de betekenis van 'Zhaohui', kon u niets anders laten optekenen dan "Het is een naam" (CGVS, p. 4), eerder vaag. U bleek **verder** ook weinig op de hoogte te zijn van de kerkelijke stroming waartoe uw kerk behoort. Gevraagd of uw kerk katholiek dan wel protestants zou zijn, antwoordde u weinig overtuigend "Ik denk protestants", maar gevraagd naar het verschil tussen beiden moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 4-5). Dat u als overtuigde Christen hier niet beter van op de hoogte zou zijn is op zich eigenlijk opmerkelijk. U beweerde **daarnaast** dat uw kerk sinds 1983 verboden was binnen China, maar gevraagd naar verdere informatie, antwoordde u niets meer dan "De Chinese partij zijn atheïsten, je mag niet geloven". Uit informatie blijkt echter dat 'The Shouters' reeds sinds 1982 een eerste keer met vervolging door de overheid geconfronteerd werden, en 1983 zelfs het jaar zou zijn waarin 'The Shouters' als allereerste geloofsgemeenschap als 'cultus' werden aangeduid. Dat u deze mijlpaal niet beter zou kunnen omschrijven is opmerkelijk en wijst op het oppervlakkige karakter van uw kennis. U leek bijvoorbeeld wel te weten dat uw kerk zijn naam dankt aan de Chinese overheid en de TSPM (Three-Self Patriotic Movement), maar waarvoor deze laatste eigenlijk staat wist u niet. Zo kon u hen niet beter omschrijven dan: "die worden volledig gecontroleerd door de Chinese overheid, ze luisteren naar de overheid" (CGVS, p. 8).

Vervolgens kon u evenmin niet overtuigen wanneer het over de kerkelijke leer van uw geloofsgemeenschap ging. Zo werd u gepolst naar wat de leer van uw religie zou zijn, waarop u nogal vaag antwoordde: "we geloven dat Jezus als God op de aarde is gekomen (...), hij werd op het kruis gedood, hij is de redder (...)". Eerder vage stellingen die eigenlijk voor de modale Christen evenzeer opgaan. Aldus gevraagd waarin uw religie zich onderscheidt van anderen antwoordde u niets meer dan: "de manier waarop wij bidden". Dat u hier niet dieper inhoudelijk op in zou kunnen gaan of zou kunnen aanduiden waarin uw geloof zich van andere Christenen onderscheidt is weinig overtuigend. Toen u bovendien opnieuw gevraagd werd waarin uw kerk verschilt van anderen, haalde u plots de openbaring van Johannes aan als voorbeeld, maar gevraagd wat u daarmee eigenlijk bedoelde merkte u dan gewoon op dat men door de woorden van Jezus te lezen liefdevoller en toleranter wordt (CGVS, p. 9). Wederom, eerder algemene en vage beweringen. Dat u er, als overtuigd Christen, niet in slaagde uw kerk, zijn onderstroom en de leer te omschrijven is bijzonder bevreemdend. Te meer het behoren tot deze welbepaalde kerk net aan de grondslag van uw asielaanvraag ligt, is het weinig geloofwaardig dat u hier niet beter van op de hoogte zou zijn. Immers, dat uw kerk net beweert de enige pure en orthodoxe te zijn, zelfs andere protestante kerken als corrupt bestempelt en de mensheid als vol van zonden aanziet, vertelde u dan weer niet.

U leek verder wel op de hoogte te zijn dat uw kerk door 'Lee' werd opgericht, maar gevraagd naar de twee doctrines die aan de basis van zijn werk lagen, antwoordde u slechts vaag dat: "de persoon die de naam van de God roept, wordt gered en men terug gaat naar de originele vorm". Dat er bijvoorbeeld slechts één kerk per stad wordt toegelaten, meldde u niet. Wat meer is, u leek niet eens te weten dat het verboden is om meerdere kerken per stad te hebben. Zo gaf u immers aan dat een groep ook eigen onderverdelingen kan hebben (CGVS, p. 10). Ook wanneer gevraagd naar het standpunt op de oorspronkelijke bijbel antwoordde u dan weer weinig overtuigend dat het een contract zou zijn tussen God en de mens. Dat de oprichter van uw kerk deze eigenlijk helemaal herwerkt heeft tot een eigen 'Recovery Version', gespekt met eigen aantekeningen en nota's meldde u vreemd genoeg niet.

Tot slot kon u evenmin overtuigen wanneer het ging over de hiërarchie binnen uw geloofsgemeenschap. Zo werd u gevraagd hoe de organisatie van uw kerk in elkaar zit en antwoordde u dat er verschillen zijn op het niveau van districten (CGVS, p. 15), maar wanneer u gevraagd werd naar verdere info, zoals wie deze functies uitoefent of wat hun taken zijn moest u het antwoord compleet schuldig blijven (CGVS, p. 16). U kon daar alleen aan toevoegen dat "Xiao Qu" kleiner is, terwijl "Da Qu" groter is. Hun taken kon u niet beter omvatten dan "ze maken boeken en video's, geluiden (...)". In ieder geval, gepolst naar wie de regels bepaalt binnen uw geloofsgemeenschap kon u niet antwoorden. Dat de lijnen binnen uw kerk worden uitgezet door een 'Council of Elders' wist u niet, noch had u er enig idee van dat het epicentrum van uw kerk zich in Anahem (USA), bevindt: "Ik ben niet zeker" (CGVS, p. 15-16).

Ten vijfde konden ook de incidenten die geleid hebben tot uw vertrek allerm minst overtuigen. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegde ter staving van de problemen die u zou hebben gekend (CGVS, p. 2, 3, 12-13, 19). Gevraagd naar wanneer uw problemen startten, merkte u eerder vaag op dat "toen u lid werd van de groep, het regelmatig gebeurde", zonder dit verder te concretiseren. In ieder geval beweerde u slechts één keer in aanraking te zijn gekomen met de politie toen u op 19 juni 2016 werd opgepakt. U zou zo'n zeven dagen worden vastgehouden en gemarteld, maar gevraagd wat de bedoeling was van uw arrestatie antwoordde u niets anders dan dat men niet mag geloven in China. Wat de politie van u wenste, leek u niet te weten (CGVS, p. 18). U zou daarop worden vrijgelaten, maar waarom zij u vrijlieten wist u evenmin (CGVS, p. 19). U vermoedde dat men u achtervolgde, maar beweerde tegelijkertijd dat zij niet op de hoogte waren van uw identiteit (CGVS, p. 19). Hoe zij u dan zouden kunnen in de gaten houden lijkt niet duidelijk. Dat u zou beweren dat men u wel wist wonen, lijkt dan ook niet overeen te stemmen met de bewering dat zij u niet kenden. Dat u na uw arrestatie zomaar terug naar huis zou keren, lijkt dan ook niet erg aannemelijk (CGVS, p. 19). U zou tot slot samen worden gearresteerd met een 'tante' en haar familie, maar zou na uw vrijlating niets meer van hen hebben gehoord, noch leek u hier navraag naar te hebben gedaan (CGVS, p. 22). Een dergelijke desinteresse in het lot van uw geloofsgenoten ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook ernstig. U beweerde dat de schoonzoon van die 'tante' jullie verklikt had, maar ook wat er gebeurde met die schoonzoon wist u evenmin (CGVS, p. 22). U zou ook in 2015 reeds verklikt worden door iemand die een vriend zou hebben bij de geheime politie, maar wie die vriend was, wist u niet. Wanneer in 2015 dit voorval had plaatsgevonden wist u evenmin: "mei of juni, ik weet het niet meer zeker" (CGVS, p. 23). In ieder geval, dat uw problemen al dusdanig lang aan de gang zouden zijn, doch u al die tijd zou wachten alvorens het land te verlaten ondermijnt uw geloofwaardigheid dan ook ernstig. De vaststelling dat ook uw familie lid zou zijn van uw kerk, doch u beweerde het land helemaal alleen te hebben verlaten, ondermijnt uw geloofwaardigheid finaal (CGVS, p. 5-6)

Tot slot wenst het CGVS toe te voegen dat op basis van uw verklaringen evenwel kan worden aangenomen dat u heden op zich wel enigszins vertrouwd lijkt met het Christendom. U hebt echter geenszins aannemelijk weten te maken specifiek tot bovengenoemde kerk te behoren, wegens het behoren tot deze gemeenschap China te hebben verlaten, noch wist u enig risico dat u in concreto zou lopen aannemelijk te maken. Dient nog aan te worden toegevoegd dat dergelijke oppervlakkige kennis evenzeer ingestudeerd kan zijn, vergaard zijn via contacten met derden of via het internet. Er kan immers worden vermoed dat u dergelijke informatie hebt geraadpleegd, daar u zo'n stukken neerlegde ter staving van uw relaas. Hoe dan ook, stelt het CGVS dan ook vast dat u binnen deze (of gene) kerk geen dermate hoge functie had die u mogelijk in het vizier van de autoriteiten zou brengen. Zoals reeds eerder werd opgemerkt is het in ieder geval pertinent onjuist dat er geen vrijheid van geloof is in China en blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat het risico op vervolging voor christenen die hun geloof belijden en uitdrukken in China statistisch vrijwel verwaarloosbaar is.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag.

Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw asielaanvraag, vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Documenten hebben slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Hetgeen gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen in uw geval allerminst van toepassing. Uw hukou, identiteitskaart en paspoort zouden enkel uw identiteit kunnen staven, terwijl de overige algemene nieuwsberichten met betrekking tot China (CGVS, p. 13), onvoldoende zijn om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit artikel 1, A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, §§ 2 en 4, e), 48/5, §§ 2-3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, stelt verzoekster niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt vooreerst als volgt:

“1. Risico Profiel / Profiel qefraudeerd

"La CEÙH a également rappelé dans plusieurs arrêts (CEDH, 20 septembre 2007, Sultani C/ France; CEDH, 2 février 2012, IM. C/ France.; CEDH, 6 juin 2013, M.E. C/ France; CEDH, 10 octobre 2013, K.K. C/ France; CEDH, 22 avril 2014, A.C. C/ Espagne) que les demandes d'asile doivent faire l'objet d'un examen rigoureux en toutes circonstances, qu'elles soient traitées prioritairement ou non. Cela implique que les éléments objectifs supportant la demande d'asile soient suffisamment pris en considération par les autorités nationales. Elles ne peuvent les écarter sur la base d'une motivation succincte concentrée sur l'analyse de crédibilité du récit du demandeur d'asile. Elle rappelle également que tout grief défendable tiré de l'article 3 de la CEDH doit faire l'objet d'un recours effectif, peu importe que ce grief soit invoqué contre une décision prise dans le cadre d'une procédure accélérée ou non. Lorsque les Etats mettent en place une procédure accélérée pour traiter les demandes d'asile qui paraissent manifestement abusives, les procédures doivent néanmoins permettre aux demandeurs de réellement démontrer le caractère défendable du grief et donc de bénéficier dans ce cas d'un examen complet ex nunc avec effet suspensif" (L. Leboeuf, Procédure accélérée, examen rigoureux et recours effectif, in La réception du droit européen de l'asile en droit belge : la directive procédures, Décembre 2014 p 37)
In het geval, verzoekster bevestigt de problemen ontmoeten omwille van de toetreding tot het Christendom.

Verzoekster preciseerd haar vrees : « De Chinese partij zijn atheïsten, je mag niet geloven. » (zie gehoorverslag C6VS, p. 9/24)

[citaat arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nummer X van 26 november 2015]

L'UNHCR est d'avis que « en elles-mêmes, des déclarations inexactes ne constituent pas une raison pour refuser le statut de réfugié et l'examineur a la responsabilité d'évaluer de telles déclarations à la lumière des divers éléments du dossier »

Verzoekster werd dus bedreigd omwille de feit dat ze is christen. Ze werd gearresteerd, vastgehouden door de politie.

Het is duidelijk dat verzoekster, Christen, is in dit geval. Ze maakt deel van een religieuze minderheid uit. Ze werd reeds vroeger vervolgd en gedreigd nog om het te zijn in geval van terugkeer.

Volgens de UNHCR, de leden van de christelijke geloofsgemeenschap dienen te worden beschouwd als een risicoprofiel.

Ze zijn Christen en dus zijn lid van een specifieke sociale groep zoals artikel 48/3§4d [...]

Dat volgens de HCR, een specifieke sociale groep is "[...]" (Affaire Islam C. Secretary of State for the Home Department and RC Immigration Appeal Tribunal and Secretary of State for the Home Department, ex parte Shah in la protection des réfugiés en droit international, Larder 2008, p.308)

Wat betreft de vrees van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, HCR verklaart "[...]" (UNHCR, Principe directeur sur la religion, §13, § 14 en § 36)

Het CGVS op geen enkel moment stelt hij zich niet vragen over de behoefte aan 'doeltreffende en 'niet tijdelijke' bescherming van Verzoekster (Artikel 48/5§2)

Ze moet dus vluchteling erkend worden.

2. Aanvraag van een visum om het land te verlaten met ditzelfde paspoort

Het CGVS beweert dat "De veiligheidsambtenaren op Chinese luchthavens toegang tôt de online data base van het Public Security Bureau met gegevens van burgers veroordeeld zijn voor misdrijven of gezocht worden door de overheid, ook gekend onder de naam Policenet of &olden Shield..."

Het CGVS baseert zich op het rapport "Schnelirerecherche der SFH-Lànderanalyse vom 20 Januar 2017 zu China"

Het rapport werd niet gediscuteerd met Verzoekster.

Er is geen vertaling van het rapport.

Volgens Le 23 juin 2013, le Parlement Européen et le Conseil ont adopté la Directive 2013/32/UE relative à des procédures communes pour l'octroi et le retrait de la protection internationale (la Directive Européenne) dont l'article 12 impose une obligation de transparence dans les procédures afférant à l'examen des demandes d'asile.

La Revue des droits de l'homme

[...]"

Verzoekster besluit derhalve het feit dat zij China verliet met haar eigen paspoort niet onverenigbaar is met een asielaanvraag.

In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt om verschillende redenen een onmenselijke behandeling te vrezen en citeert uit het US Department of State "Country Reports on Human Rights Practices for 2016, China". Zij besluit dat het aldus onmogelijk is voor haar om naar China terug te keren, zodat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, zodat dit onderdeel van het eerste middel derhalve onontvankelijk is.

2.2.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekster geen zicht biedt op haar werkelijke achtergrond en profiel nu er ernstige discrepanties waar te nemen zijn tussen haar verklaringen voor de Belgische asielinstanties enerzijds en haar visumdossier anderzijds; (ii) verzoeksters vrees ten aanzien van de Chinese autoriteiten ernstig ondermijnd wordt door de vaststelling dat zij met eigen, legale documenten het land heeft verlaten, zij zich ter persoonlijke controle aan de grensautoriteiten van haar land van herkomst aanbod en zich zo blootstelde aan een sterk verhoogd risico op ontdekking en arrestatie niet overeenstemt met de door haar geschetste vrees voor vervolging en asielmotieven waarop zij haar terugkeervrees baseert; (iii) verzoeksters laattijdige asielaanvraag verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnt; (iv) verzoeksters vrees te worden vervolgd wegens het behoren tot de Difang Zhaohui Huhan Pai niet kan overtuigen vermits (1) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in China geen systematische vervolging van alle protestantse christenen door de overheid is en (2) verzoekster geen individuele vrees voor vervolging aantoont nu zij niet aannemelijk maakt een volgeling te zijn van Difang Zhaohui Huhan Pai en om die redenen China heeft verlaten; (v) de door verzoekster geschetste incidenten die aanleiding zouden hebben gegeven tot haar vertrek evenmin kunnen overtuigen; (vi) hoewel kan worden aangenomen dat verzoekster enigszins vertrouwd lijkt met het christendom, zij niet aannemelijk maakt tot de Difang Zhaohui Huhan Pai-kerk te behoren, wegens het behoren tot deze gemeenschap China te hebben verlaten, noch wist zij enig risico aannemelijk dat maken dat zij *in concreto* zou lopen en bovendien moet worden opgemerkt dat de oppervlakkige kennis die zij vertoont ingestudeerd van aard kan zijn; dat zij hoe dan ook in deze (of geen) kerk geen dermate hoge functie had die haar mogelijk in het vizier van de autoriteiten zouden brengen en (vii) de door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 17 november 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.2.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in haar asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het citeren van algemene informatie, het uiteenzetten van theoretische overwegingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoekster, onder verwijzing naar het artikel *“La sortie du territoire chinois d'un demandeur d'asile sous sa véritable identité constitue-t-elle un motif de refus d'une demande d'asile?”* van D. A. Laprès, betoogt dat het feit dat zij het land op legale wijze kon verlaten niet onverenigbaar is met haar asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat verzoeksters aanvraag van een visum en haar legale uitreis uit China geenszins de enige reden vormt waarop de bestreden beslissing gemotiveerd is doch slechts een deel daarvan betreft. Het is daarnaast het geheel van discrepanties tussen haar visumaanvraag enerzijds en haar verklaringen in het kader van haar asielaanvraag anderzijds, haar laattijdige asielaanvraag, het ongeloofwaardig karakter van haar lidmaatschap van de Difang Zhaohui Huhan Pai religie, het feit dat er geen systematische vervolging van christenen in China is en het niet aannemelijk karakter van de door verzoekster geschetste incidenten die aan de basis zouden liggen van haar vlucht uit China op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelt dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. De Raad benadrukt voorts dat, voor zover verzoekster verwijst naar rechtspraak van Canada, tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben. Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij/zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt, *quod non in casu* zoals blijkt uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing.

Alwaar verzoekster nog meent dat zij niet geconfronteerd werd met de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt om te oordelen dat haar vrees ten aanzien van de Chinese autoriteiten wordt ondermijnd omwille van het feit dat zij met haar eigen legaal paspoort het land heeft verlaten, wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”*. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

Wat betreft het betoog dat er geen vertaling voorhanden is van het rapport *“Schnelirerecherche der SFH-Länderanalyse vom 20 Januar 2017 zu China”*, dient opgemerkt dat artikel 51/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans. De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”* Uit het administratief dossier blijkt dat de taal van de procedure waarin het onderzoek is gevoerd het Nederlands is en dat de bestreden beslissing genomen is in het Nederlands. Derhalve is artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct toegepast.

De proceduretaal voor het onderzoek van de asielaanvraag, zoals bepaald in voormeld artikel 51/4, § 1, kan niet gelijk gesteld worden met de taal van de informatiebronnen die gehanteerd worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dient bovendien te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom verzoekster betoogt dat de voormelde informatie niet met haar werd "*gediscuteerd*" en in een taal werd opgesteld die zij niet machtig is. Zij geeft vervolgens immers duidelijk aan dat zij deze informatie heeft doorgenomen en voert een inhoudelijk, op deze informatie gesteund betoog inzake het aanvragen van en het gebruik van haar eigen legaal visum om China te verlaten.

In zoverre verzoekster verwijst naar haar bijzonder profiel als lid van de christelijke geloofsgemeenschap, dient erop gewezen dat hoewel verzoekster kan worden bijgetreden dat er religieuze vervolgingen bestaan in China, uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (map 'Landeninformatie') en het verzoekschrift geenszins kan worden afgeleid dat er in China sprake is van een systematische vervolging van christenen door de overheid. Uit de informatie blijkt dat het christendom een sterk groeiend fenomeen is in China en dat, ondanks een variatie aan officiële en sociale sancties tegen het christendom, de meerderheid van de christenen in China in staat is om zijn geloof te belijden en te praktiseren zonder ernstige moeilijkheden. Miljoenen Chinese christenen beleven hun religie openlijk. De Chinese constitutie garandeert vrijheid van religie voor "*normale religieuze activiteiten*", maar definieert niet wat "*normaal*" is. Beperkingen op religieuze vrijheden en activiteiten zijn wijdverspreid, maar er zijn ook wijdverspreide regionale verschillen in de mate waarin deze worden toegepast. Religieuze groeperingen die behoren tot een van de vijf door de staat toegestane "*patriottische religieuze associaties*" (boeddhistisch, taoïstisch, moslim, rooms-katholiek en protestants) zijn toegelaten zich te registreren bij de overheid en erediensten te houden. Hieruit blijkt dat verzoeksters bewering als zou er geen religieuze vrijheid gewaarborgd zijn in China incorrect is. Een aantal religieuze of spirituele groeperingen worden beschouwd als "*evil cults*" en zijn bij wet verboden, personen behorend tot deze groeperingen kunnen veroordeeld worden tot gevangenisstraffen. Verschillende christelijke groeperingen worden door de Chinese overheid als "*evil cults*" beschouwd. Naast de geregistreerde kerken en de groeperingen die door de overheid als "*evil cult*" worden beschouwd, bestaan er niet-geregistreerde kerken. Hoewel niet-geregistreerde kerken formeel illegaal zijn, bevinden de meeste van deze protestantse kerken zich in een grijze zone, waar ze niet legaal zijn maar waar de overheid zich ook niet met hen bemoeit. Uit de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt eveneens dat over het algemeen het risico op vervolging voor christenen die hun geloof uitdrukken en beleven in China zeer laag, zelfs statistisch vrijwel verwaarloosbaar is. Er is geen informatie die wijst op het bestaan van een consistent patroon van vervolging, ernstige schade of andere schendingen van fundamentele mensenrechten voor ongeregistreerde kerken of hun kerkgangers. Over het algemeen beperkt enige negatieve behandeling van christelijke gemeenschappen door de Chinese autoriteiten zich tot het sluiten van kerkgebouwen waar geen planningstoestemming is verkregen als kerk en/of het voorkomen of onderbreken van niet-geautoriseerde openbare erediensten of demonstraties. Er kan een risico op vervolging, ernstige schade of slechte behandeling zijn voor bepaalde individuele christenen die ervoor kiezen om in niet-geregistreerde kerken te praktiseren én die zich gedragen op een bepaalde manier die de aandacht van de lokale overheden trekt. Bepaalde dissidente bisschoppen of prominente personen die de openbare orde en de werking van de Religious Affairs Regulations 2005 uitdagen, of die zo gepercipieerd worden, kunnen uitzonderlijk het risico lopen op vervolging, ernstige schade of slechte behandeling. Uit de informatie blijkt evenwel dat er in China geen systematische vervolging van christenen door de overheid voorhanden is. Verzoekster toont evenmin aan dat zij *in concreto* een vrees voor vervolging koestert nu zij niet aannemelijk maakt een volgeling te zijn van Difang Zhaohui Huhan Pai en om die reden China zou hebben verlaten, noch dat zij in deze (of gene) kerk een dermate hoge functie had die haar mogelijk in het vizier van de autoriteiten zou brengen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoekster geen zicht biedt op haar werkelijke achtergrond en profiel nu er ernstige discrepanties waar te nemen zijn tussen haar verklaringen voor de Belgische asielinstanties enerzijds en haar visumdossier anderzijds; (ii) verzoeksters laattijdige asielaanvraag verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnt; (iii) verzoekster niet aannemelijk maakt een volgeling te zijn van Difang Zhaohui Huhan Pai en om die redenen China heeft verlaten en (iv) de door verzoekster geschetste incidenten die aanleiding zouden hebben gegeven tot haar vertrek evenmin kunnen overtuigen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette asielrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoekster voert evenmin enig concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.5. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Daar aan de door verzoekster voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan haar argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat het asielrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardig asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn evenwel geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat er in China actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar een algemeen rapport over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat er wat betreft verzoekster een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming bestaat, vermits uit de in het verzoekschrift geciteerde informatie geenszins blijkt dat er in China een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Chinees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. Waar verzoekster *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER